

A bűn értelmezése

Ennek a szegény, salakos földnek egész tragikus élettörténetén, ahogy ti, emberek, mondani szoktátok, ez a vörös fonál: a bűn húzódik végig. Mert mindannyiszor, valamennyiszor az Isten ingyen kegyelemből ajándékot adott az embereknek, azt az emberek élelmesebbjei azonnal igyekeztek a saját maguk jelentéktelen kicsinységének szolgálatába és felemelésére fordítani.

Amikor az emberiség szellemi tekintetből még gyermekkorát élte, de értelmisége már bontakozni kezdett, és ideje volt, hogy a jó és rossz közt a különbséget megtanulja, Isten elküldte az ő szolgáját, Mózeset, ezt a hatalmas, kiváló szellemet, az emberekhez, hogy megtanítsa őket az egy igaz Isten fogalmának megismerésére. Mert ha az egy igaz Isten fogalmát megismeri az embergyermek, ezzel elválaszthatatlanul össze van kötve a jónak és a rossznak megismerése és megkülönböztetése is addig a határig, ameddig annak az ébredező értelemnek ezt hozzáférhetővé lehet tenni.

Mózes, az Isten embere, elhozta a Parancsolatokat. A Parancsolatok kijelentése a természettörvény kényszerét is jelenti egyúttal. Eppen azért parancsolat, mert nincs kivétel: szemet szemért, fogat fogért; amit kihintesz a világba, úgyanaz jön a világból vissza tehozzád. A tiltó és fenyegető parancsok mellett ott állt a jóért való közvetlen jutalmazás Ígérete is: tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú életű lehess a földön. **ABC a tanulni vágyó szellem számára, hogy kezdő fogalmai legyenek a jóról és a rosszról: büntetés jár a rosszért, és jutalom a jóért.**

Isten mindazt, ami a kiválasztott népnek, — amely akkor a fejlődő földi szellemiség csúcsát jelentette, — alig fejlett értelméhez elegendő volt, tíz rövid parancsban jelentette ki, amely hosszú-hosszú időre elegendő táplálék leendett nemcsak a kiválasztott népnek, de általa a föld népének is, akiknek értelmisége addig a fokig kibontakozott. Az Istentől, a

mennyből ingyen kegyelemből alábocsátott erő és világosság van lefektetve a törvénytáblákon a kibontakozó emberi értelem és kedélyvilág táplálására.

Mózes, az Isten embere, eltávozott.

Azután előjöttek a jelentéktelen, hétköznapi lelkek és feltölték magukat a Parancsolatok értelmezésére és magyarázására. A sok értelmezés és magyarázás a szabályoknak, rendeleteknek, pontozatoknak, paragrafusoknak egész légióját teremtette meg, hogy mit hogyan kell értelmezni, mit hogyan kell alkalmazni, mit szabad és mit nem szabad, minek mi lesz a következménye, ha cselekszik, és mi lesz a következménye, ha nem cselekszik. A paragrafusoknak, szabályoknak és rendeleteknek sűrű hálózatát alkották meg ezek a jelentéktelen emberek, és ebbe a sűrű hálózatba belebonyolították azokat a lelkeket, akik haladni kívántak volna, akiknek értelmisége bontakozott, akiknek a „jó és a rossz” tudományából mindennap egy-egy új lapot kellett volna tanulniuk.

Ez a rendszer, amelyet ezek a jelentéktelen szellemek alkottak a tiz rövid mondatból, egy dologra jó volt: miután olyan nagy lett a törvények tömege, hogy azt úgy egyszerűen megérteni nem lehetett, írásmagyarázókra volt szükség. Az Írástudó tekintélyt szerzett magának az írás alapján; a tekintéllyel megbecsülés, a megbecsüléssel vagyon, a vagyonnal jólét járt együtt. **Tehát ezek a jelentéktelen emberek a mennyből kapott világosságot és a mennyből kapott erőket arra fordították, hogy a saját gyomrukat táplálják vele, hogy diszes ruhákba öltözködjenek, hogy más emberek előtt különbeknek tűnjenek föl.** Ezek elől ültek a gyülekezetekben, szerették a köszöntéseket, és hogy őket mestereknek tekintsék és szólítsák. Az emberek azt mondanák, hogy a mennyből lopott tűz mellett sütötték meg pecsenyéjüket. A magasabbrendű erőket, amelyek szellemek táplálására és lelkek fejlesztésére szolgáltak volna, a saját testük táplálására és a saját kicsinységük felduzzasztására fordították.

Mindenkor, minden időkbén azt tette *a mélyen bukott ember*, amit nem volt szabad tennie, hogy *azt, ami magasabbrendű, alacsonyabbrendű célok szolgálatába állította. Ez a bűn, ezzel a bűn lényege és fogalma ki van merítve.*

Tovább is küldött az Atya időről-időre egyes ragyogó szellemeket, akik alájöttek és egy-egy rést ütöttek azon a fojtogató szövedéken. Újra meg újra eljöttek a próféták fenyegető szavukkal és azzal a hatalommal, amelyet onnan felülről hoztak magukkal, korholva és intve azokat, akik eltávoztak a Tízparancsolat igazságától és vagy a pogányok Baal isteneinek, vagy a saját testük bálványainak áldoztak. De a tegnap igazsága mindig ellensége a ma igazságának és a ma igazsága a holnap igazságának; és mivel a próféták mindig a hol-nap igazságát hozták, a tegnap igazsága nem bírta őket elviselni. És mert rést ütöttek azon a szövevényen, amelyet a jelentéktelen egyéniségek évszázadokon keresztül szöttek, azért bűnhődniük kellett a tegnap hatalmától: a prófétákat megölték.

Később felfedezték újabb jelentéktelen egyéniségek, hogy a próféták is olyasmit hoztak, amivel be lehet foldani azt az ütött rést a szövedéken, és egyszerre fölfedezték őket, „diszitették a sírjaikat”. És ami igazságokat, igazságrészecskéket a próféták hoztak, azokat is kodifikálták, azokból is új szabályokat alkottak, azokból is új paragrafusokat gyártottak és ezzel az új szövevénynyel befoltozták azt a rést, amelyet a próféták megjelenése ütött a törvény szövedékén.

Így állt elő a „törvény és próféták” gyűjtőfogalma alá vont igazságtömegnek külső burkolata.

*

Amikor ez a háló, amely egyre sűrűbbé és sűrűbbé vált, úgy, hogy a ragyogó eget már nem tudták tőle meglátni az alatta és benne fogva lévő szegény emberszellemek, amikor már annyi elősdi élt ennek a hálónak bogai és szálai ismeretéből, hogy azok a szegény emberek, akiknek lelkét az igazság szellemével

kellett volna táplálni, még az utolsó falatjukat is kénytelenek voltak odaadni az Írástudóknak és az írásmagyarázóknak, hogy valahogyan mozogni tudjanak s kicsiny, jelentéktelen életüket élni tudják a háló hurkai közt. Ennek a kétségbeejtő szellemi rabságnak a feloldására alájött ismét Egy, az Isten Fia, az Úr, a mi Urunk, Jézus Krisztus.

Ő kettérepesztette azt a kárpitot, amely elfedte az eget az emberek tekintete elől. **A tegnap igazságába elhozta a holnap igazságát** és azt mondta a szegény, törvények és rendeletek tömegei által örökös rettegésben tartott embereknek: Ne féljetek, hiszen az Isten szerető mennyei Atya, aki kegyelmébe fogad mindenkit, tekintet nélkül arra, hogy tudja-e az írást magyarázni, vagy nem tudja. Hiszen ő jóságos, szerető Atyja gyermekeinek, aki a legkevesebbel megelégszik, megelégszik csak a jóakarattal és boldog, ha adhat, és ismét csak adhat, mert hiszen az Atya a szeretet.

A rés túlságosan nagy volt a szövedéken, és aki ezt a részt ütötte, annak keserű kereszthalállal kellett meghalnia.

De a részt többé befoltozni nem sikerült. A holnap igazsága, amelyet az Isten küldött, s az Isten Fia hozott a földre fejlődő szellemgyermekeinek, hatalmas erővel markolt bele a lelkekbe. A lelkek térdrehullottak és imádták Őt, aki vére hullásával váltotta meg őket, aki megmutatta azt, hogy azt a leghatalmasabb erőt, amelyet ő magával hozott, azt a mennyei világosságot, a mindenható Isten hatalmának azt a részecskéjét, amellyel ő csodákat tett, soha egy pillanatra sem állította a saját maga dicsőségének vagy érdekének szolgálatába. Még a testének táplálására sem fordította, mint ahogyan azt a sátán kísértéseiben olvashatjátok, hanem mindenkor a magasabb cél szolgálatába állította. Sőt azokat az alacsonyabbrendű erőket is, amelyeket szükségképpen magára kellett öltenie, amikor a földre leszállott, teljes egészükben, maradék nélkül, mind a szeretet szolgálatára szentelte.

Ő soha meg nem alkudott, mindenkor az igazságnak és a szeretetnek tett szolgálatot. Amit csak tett, ha látható hatásokat váltott ki, ha csodákat tett, azokkal mindig azt célozta, hogy amellet, hogy egy-egy szerencsétlen, a sátán által megkötözött emberszellemet felszabadított, egyúttal a körülálló emberek tekintetét oda fel irányította, ahonnan minden jó és minden igaz ajándék jön. Életével megmutatta azt, hogy mindent, amije csak van az embernek, legyen az szellemi, legyen az lelki, legyen az testi képesség, ajándék, előny, lehet mindenkor a magasabb célok szolgálatába állítani. Elfeledvén önmagát, kicsinnyé tévén önmagát, nehogy az ő maga ragyogása elfedje azt a célt és azt az irányt, amely felé a szellemek tekintetének irányulnia kell.

*

Amint az Istenfiú elment, a nap leáldozott, leszállt az alkony, közeledett az éj. A kodifikátorok sötét odúikból előbújtak, és azt a ragyogó igazságot, amelyet az Isten Fia hozott, és amelyet rajongó és őt szerető hívei feljegyeztek, elkezdték magyarázni, értelmezni, boncolgatni. A magyarázás, az értelmezés és a boncolgatás eredménye pedig nemcsak egy új szövedék lett, hanem a könyveknek tengere, a tudományoknak egész áradata, egy új Moloch, egy bálvány. Hiszen minden szót külön lehetett megmagyarázni. Néhol könyvekre menő magyarázatokat adtak ki csak egyetlen szóról, és egész tudományágak bontakoztak ki azokból a keresetlenül egyszerű szavakból, amelyeket igazán hívő lélek minden magyarázás nélkül megérthet.

És ennek a rengeteg könyvnek, szabálynak, tudománynak, rendeletnek és paragrafusnak megint csak kellett magyarázók és értelmezők, mert hiszen közönséges emberi értelemmel mindazoknak, amik azokban a szédületes tömegű könyvekben megírva vannak, nem lehet a végére menni. Következésképpen lettek magas állások, dísszel, pompával, fénnel, lett szédítő tekintély, lett hatalom és ezen a hatalmon,

mely így előállt, ki-ki élelmessége arányában megoszthatott. **A mennyből alászállt tűznél most már nem egynéhányan sütötték meg a pecsenyéjüket, de egy egész hadsereg.**

A mennyből alászállt erők, amelyek becsületos sáfarkodás mellett az egész emberiséget évezredekkel vitték volna előre a fejlődés útján, az önző sáfárok, a jelentéktelen egyének kezében szétfolytak és egész tömeg ember tekintélyének, gyomrának, állásának, ceremóniájának fenntartására szolgáltak. A bűnnek megint egy óriási tömegét jelentette az Isten igazságának, az Istentől kapott erőknek a legalacsonyabbrendű célok szolgálatába történt beállítása. Mégis, ezeknek az újabb kodifikátoroknak nem volt annyi szerencsájük, mint az előzőknek, mert időközben az emberiség értelmi világa óriási módon kibővült. Hiszen a tudomány ma már az eget ostromolja, amikor a makrokozmosz végső határait kémleli és a mikrokozmoszban is alászáll a legvégső határokig. És döbbenettel áll meg itt, a végső határ előtt, nem tudván és nem értvén, hogy micsoda misztikum árad onnan feléje. Ezért meg is áll ott és továbbmenni nem hajlandó, kijelentvén, hogy csak az lehet igaz, amit kézzel megfoghat.

Ezek a buvárkodók, és az ezeket követők éles ellentéteket találtak az írás szavai és a természettudomány felfedezései között és egyszer csak kiléptek a porondra és kijelentették, hogy az írás csak gyermekmese, mert a világot nem lehet hat nap alatt megteremteni, hiszen ahhoz évmilliárdok is kicsiny időt jelentenének. Balgaság az ilyes kijelentés is, hogy tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú életű lehess a földön. Hiszen a hosszú, vagy a rövid életet a baktériumok döntik el, és így tovább. Miután ezek csak „kézzelfogható” adatokra támaszkodtak, mindazt, amit az előbbi kodifikátorok összeállítottak, egyetemlegesen eldobták és kijelentették, hogy mindabból semmi sem igaz, csak az, amit a mi érzékeink és műszereink regisztrálnak.

Ez a másik tábor is egy bálványt állított fel a „Tudomány” alakjában és ennek a molochnak is kellett képviselő; lettek újabb tekintélyek, a „Tudomány” reprezentánsai.

Ezek az újabb tekintélyek megint tekintélyüknek megfelelő életstandardot igényeltek és ennek a bálványnak áldozatait is meg kellett valakiknek fizetniük. És azok fizették meg, akiket éppen a tudomány világosságával és az értelem fényével kellett volna a tudatlanságból és a sötétségből fokról fokra, szerető, gyöngéd, kíméletes kézzel kiemelni.

Itt is az történt, hogy a mennyből kapott világossággal, az értelemnek nagy átfogó erejével és átható képességével jelentéktelen személyek a saját kicsiny, jelentéktelen énjüket szolgálták, a saját, rothadásra szánt testük kívánságait táplálták, és ahelyett, hogy embertestvéreiknek a mennyei hajlékok felépítésében segítettek volna, palotákat építettek önmaguknak és a maguk bálványának. Erőket, amelyek a mennyből szálltak alá, mélyen alárendelt célok szolgálatába állítottak.

Ma az egész emberiség azon a ponton áll, hogy e közt a két tábor közt megoszlik; mindegyik csak azt állítja igaznak, amit az ő vezérei mondanak, s áthidalhatatlanná mélyült az űr a két tábor között, elválasztva egymástól az embertestvéreket, akiknek pedig szeretetben kellene egyesülniük.

*

A jóságos Atya, aki minden gyermekét egyformán szereti, és aki előtt elvetett nincs egyetlenegy sem, látva azt, hogy a szakadás áthidalhatatlan, miután ő a szeretetével éppen mindent összevonni és Magához ölelni törekszik, **elküldte a harmadik kijelentést a szellemtan alakjában.** Miután az emberek nem hajlandók szolgálni, az emberek csak parancsolni, rendelkezni, dirigálni és mindezekért jól élni hajlandók, elküldte a szellemeket, akik emberektől nem kaphatnak semmit, akiknek nem kell az emberek tömjénezése, akiket nem lehet megrontani azokkal az eszközökkel,

amelyekkel az emberek az önmagukat följük toló nagyságokat megrontják.

Elküldte az egyszerű szellemeket az első tábor híveihez, akik már maguk sem hisznek többé abban, amit az a rengeteg szabály és rengeteg alakiség takar, hogy látható és érezhető módon a döbbenet vigye rá őket arra, hogy csakugyan igaz mindaz, amit az írások tanítanak. És elküldte azokhoz a tudósokhoz is, akik a végkonzekvencia előtt riadtan álltak meg, hogy mondják meg nekik is, hogy csakugyan Isten az, akinek a hatalmáig és erejéig eljutottak kutatásaik legvégső következtetéseiben.

Azok a kétségtelen bizonyítékok, amelyek mindkét tábor szeméit és füleit érik, nem maradhattak hatástalanul. A szakadás tovább nem terjedhet, mert mindkét táborban vannak már olyanok, és hova-tovább többen lesznek, akik már bizonyítva látják, hogy Isten van, és az ő kegyelme adott mindent, hogy Nála nélkül semmit sem cselekedhetnek az emberek, hogy a tudomány és minden, amit az emberek összehordtak, csak egyedül Tőle ered és végső, igazi eredményekre csak az ő segítségével vezethet.

A harmadik kijelentés, kedves testvéreim, Krisztus üzenete az emberiség számára, hogy mielőtt még a menny kapui bezárulnának, hallják meg, és értsék meg ezt mindazok, akik még szenderegnek és akik még önállóan gondolkozni nem akarnak, hanem engedik magukat akár az egyik, akár a másik tábor járszalagján vezetetni.

A szellemtan egyetemes tudomány és hit, amelynek célja áthidalni a mély szakadékot, amely a különböző szellemi irányok: a vallás és a tudomány közt keletkezett az emberek értelmetlensége, önzése és gyarlósága következtében.

A szellemtan az az utolsó és boldogító kijelentés, amelyben kellő táplálékot és világosságot találhat magának éppúgy az egyszerű lélek, akinek nincs akadémiai képzettsége, mint a tudomány csúcán álló egyéniség, aki jóhiszemű kételkedésben

töprengve gyötri magát egy-egy probléma fölött, amelyet továbbfejleszteni képtelen, mert nincs meg hozzá a felülről adott kegyelmi világosság.

A szellemtan célja, hogy mindent egyesítsen az érésre és az aratásra előkészített földi világon, hogy minden különbséget áthidaljon, hogy mindenkit felöleljen, hogy mindenkit megigazítson, hogy mindenkit felmentsen a félelem és a rettegés alól, ha bűneire tekint vissza.

Ahogy az Úr Jézus Krisztus a megbocsátó Atyát hirdette, a szellemtan, az Úr Jézus Krisztus üzenete, még tovább megy. Megtérést sürget, és bocsánatot sok olyan bűnre, amelynek jóvátételére már idő nem lesz, **mert a mennyei kapuk egyszer bezárulnak, és azontúl csak a természettörvény, az ok-okozati törvény rideg rotációja gördíti előre tovább a földet, amely kegyelmet nem ismer. Amely a fogat fogért, szemet szemért elve szerint minden kimélet nélkül fogja végrehajtani a maga munkáját akkor, amikor a büntetés angyala, az igazság angyala pallosát kezébe veszi.**

A szellemtan megtérést sürget, és óva inti az embereket, hogy az idő közel van s a kegyelmi idő a megtérésre lejár! Akinek füle van a hallásra, hallja meg!

(Részlet az „Utolsó óra munkásaihoz-I.” c műből)